

Aksel Larsen: Det her foreliggende Forslag til Lov om en midlertidig Sukkerordning er et Forslag om en Sukkerfordyrelse. Det er nu 48 Timer, siden vi her i Tinget behandlede et Regeringsforslag om at fastlægge Lønningerne for en stor Del af Landets Arbejdere i en saadan Højde, at det var absolut sikkert, de ikke fik Dækning for mere end en Brøkdel af den Pristigning, der er sket, siden de forrige Gang indgik paa Overenskomst. Dette Forslag blev forsvaret med, at det var rimeligt og rigtigt at fastlægge Lønningerne paa netop det Niveau — og 48 Timer senere bliver Tinget saa stille over for et Forslag om, at nu skal Priserne yderligere sættes i Vejret, oven i Købet Priserne paa en af Befolkningens vigtigste Livsfornødenheder! Ja, jeg skal ikke bruge almindelige danske Ord til at karakterisere denne Handlemaade, da jeg som bekendt er meget nervøs for at komme i Konflikt med Formanden; jeg vil kun sige, at jeg tror, at alle tænkende Mennesker er i Stand til selv at finde de Udtryk, hvormed denne Optræden maa karakteriseres.

Vi har ved adskillige tidligere Lejligheder beskæftiget os med Sukkerordningen, og jeg vil ikke modsige det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby), naar han hævder, at dette Forslag er et Forslag om et Tilskud til Dyrkerne af Landets fedeste Jord, for det er rigtigt, men jeg vil erindre om, at det er et Tilskud, der ydes paa en ganske særlig Baggrund. Motiveringen for Forslaget maa være, at hvis vi ikke har en Sukkerordning, der kan give 8—10 Mill. Kr. i Indtægt om Aaret, kan det ikke betale sig at dyrke Danmarks fedeste Jord, i hvert Fald ikke med Sukkerroer, og videre vil det heller ikke kunne betale sig at holde de danske Sukkerfabrikkers store Anlæg i Gang.

Denne Paastand, som er fremsat tidligere Aar under Behandlingen af tilsvarende Forslag, er fuldkommen urigtig, savner Grundlag. Sagen er nemlig den, at inden man paa den Maade giver et Tilskud til Dyrkerne og et Tilskud til Fabrikkerens Aktionærer ved, at Staten forhøjer Sukkerprisen, har man belastet Landbrugsproduktionen paa de paagældende Arealer, nemlig Sukkeret, med indirekte Skatter og Afgifter til Statskassen paa omkring 20 Mill. Kr. aarlig. Man paalægger altsaa en bestemt Produktion fra bestemte Dele af Landet en saadan Skat og siger derefter, at da det nu viser sig, at det daarligt kan betale sig at dyrke Jorden, saa maa vi hellere ved en ekstra Skat paa Forbrugerne give et Tilskud baade til Dyrkerne og til Aktionæ-

erne. Ja, den Politik har vi altid været Modstandere af, vi er det stadig væk, og vor Modstand bliver ikke mindre, fordi man nu oven i Købet sætter Sukkerprisen yderligere i Vejret.

Vi har tidligere sagt det, og jeg gentager det her, at hvis man virkelig vil hjælpe Landbrugerne i de paagældende Egne, og hvis disse Landbrugere har Hjælp behov, kan man gøre det paa den allernemteste Maade ved at ophæve enhver Beskatning af Sukker her i Landet. Saa tror jeg nok, det kan lade sig gøre at nedsætte Sukkerprisen i Detailhandelen ganske betydeligt, samtidig med at Dyrkerne faar en ordentlig Pris for deres Roer. Hvis man vil gøre det særlig godt, kunde man jo samtidig kigge lidt paa disse Sukkerfabrikker. Det er slet ikke nødvendigt at give deres Aktionærer statsgaranteret Udbytte — ja, der staar ikke noget direkte om det i Bemærkningerne til dette Lovforslag, men det stod i Bemærkningerne til tidligere Lovforslag, og det er vel Forudsætningen, at Sukkerfabrikkerens Aktionærer stadig væk skal have 6 pCt. i Udbytte om Aaret med Ret til, hvis de kan lave de nødvendige regnskabsmæssige Fiksfakserier, at skaffe sig 7 pCt. paa Trods af, hvad der stod i Bemærkningerne til tidligere Lovforslag — for hvis man vil gøre op, hvor meget Sukkeraktionærerne har tjent paa Sukkeret i de forløbne Aar, tror jeg, at enhver rimelig Betragtning vilde give til Resultat, at nu har de tjent nok, nu er det paa Tide, at disse Sukkerfabrikker overgaar til Samfundet, og de Aktionærer, som i Tidens Løb har faaet deres Aktiekapital 10—11 Gange igen, behøver aldeles ikke nogen Erstatning af dette Samfund.

Vi gaar imod Lovforslaget, og vi gør det af de samme Grunde, som vi tidligere har anført. Vi forbeholder os eventuelt ved anden Behandling at give yderligere Udtryk for vor Mening derom, eventuelt ogsaa at stille Ændringsforslag for at vise, hvorledes en ordentlig og rimelig Sukkerordning bør være.

Om den af Retsforbundet stillede Paastand paa Overgang til Dagsordenen vil jeg sige, at den har jeg meget stor Sympati for. Jeg er ikke i Stand til at afgøre, hvorvidt det er et uretmæssigt Tilskud, der gives til Sukkerroedyrkerne. Man maa naturligvis være tilbøjelig til at tro det, naar en af Dyrkerne selv staar op her og siger, at han faar et uretmæssigt Tilskud, et Tilskud, som giver ham en uretmæssig Gevinst. Jeg vil derfor, ihvorvel jeg ellers paa de fleste politiske Omraader ikke er i Overensstemmelse med Retsforbundet, ikke tage i Be-